

Stadig mer upopulær regjering varsler «stramt» budsjett

Torsdag 6. oktober legger regjeringen frem forslag til nytt statsbudsjett. De varsler et «stramt» budsjett, med store kutt, og har også varslet nye skatter for å minske kuttene.

Tross ny skatt for lakseoppdrettere og kraftselskaper, vil budsjettet uansett bety kutt i massenes velferd. Lekkasjer varsler kutt i utbygging av veier og penger til «bistand». Dermed varsler regjeringen et budsjett som både innebærer kutt og mer skatt. Det er en dårlig kombinasjon for en regjering som på rekordkort tid har blitt svært upopulær.

Partiet Venstre er blant de som klager over at regjeringen nå vil forskyve balansen mellom offentlig og privat sektor, til fordel for en stadig økende offentlig sektor, men de «glemmer» at offentlig sektor økte sin andel av økonomien gjennom hele den tida de satt i regjering med Høyre. Uansett om Arbeiderpartiet eller Høyre sitter med statsministeren, ser vi en tendens til økt statsmonopolkapitalisme.

Dette er ikke en valgt politikk, men en lovmessighet i imperialismen. Imperialismen er kapitalismens høyeste og siste stadium. Det er råtnende og døende kapitalisme, og den peker frem mot sosialismen, blant annet ved en form for sosialisering av produksjonen gjennom statsmonopolkapitalisme.

Videre er det garantert at en eventuell økning i budsjettet av trygder og stønad til arbeidsløse, uføre og pensjonister, slett ikke vil tilsvare prisveksten. Dermed blir det uten tvil slik, at realinntekten til disse vil falle markant i 2023, noe som vil øke fattigdommen. Økte priser og renter velter byrden av krisa i kapitalismen over på det arbeidende folket.

Kort sagt: Det nye statsbudsjettet vil ikke på noe vis lette byrdene for massene i dagens økonomiske krisetider. Alt tyder

på at spiralen nå er nedadgående. Energipriskrisa og krigen i Ukraina ser ut til å bli langvarige, og de kommende årene vil både bety økende økonomiske og sosiale problemer, og mer kamp og motstand.

Nye skatter, nye problemer

Videre har regjeringen nå også varslet at de ønsker en ny skatt på «grunnrente», som særlig vil gjelde selskaper innen vannkraft og fiskeoppdrett. Dette skal gi staten nye store inntekter, men møter sterke protester fra oppdrettere, kraftselskaper og mange kommuner.

En rekke ordførere fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet er svært skuffet, og Oslo kommune varsler at de må kutte 1 milliard fra sitt budsjett, om den nye skatten blir en realitet. Også oppdrettsbransjen har erklært stor skuffelse, særlig over Senterpartiet, som i lang tid er oppfatta som et parti nettopp for slike næringer. Mange ordførere fra Ap og Sp, ikke bare i hovedstaden Oslo, må nå protestere kraftig mot egen regjering, som tar fra dem muligheten til å støtte lokalt næringsliv. Nå må de i stedet kutte i sine budsjetter, på grunn av «sin egen» regjering. Dette lover ikke godt for kommune- og fylkestingsvalget i 2023.

På de siste målingene av partienes støtte, er Høyre blitt større enn Arbeiderpartiet og Senterpartiet til sammen. Det er en sjokkmåling for dem begge, og Senterpartiet er tilogmed målt under sperregrensa hos avisa Vårt Land. Dette er et voldsomt fall, fra nesten 14 prosent ved valget, til under 4 prosent på denne målingen.

Regjeringens problemer er uttrykk for imperialismens krise

Forøvrig måles partiet Rødt til over 8 prosent, noe som nesten er en dobling siden valget i 2021, og de er fjerde største parti på flere målinger. Dermed er de forbi SV som regjeringens viktigste utfordrer «til venstre». Dette kan

forstås både som et resultat av sosialdemokratiets krise, som blant annet kommer til uttrykk i fragmenteringen i flere partier og svekkelsen av Arbeiderpartiet, og som et uttrykk for voksende misnøye i hele folket.

Dermed gnages det på regjeringens grunnlag, både fra høyre og «venstre». Det kan både bety tilbakegang i valget høsten 2023, og kan varsle en hard valgkamp i 2025, hvor resultatet enten blir at Høyre overtar regjeringen på nytt, eller hvor Arbeiderpartiet blir avhengig av støtte partiet Rødt.

Det må understrekes at regjeringen svekker sitt sosiale grunnlag. Deres klassekarakter er at de tjener borgerskapet, og da særlig monopolborgerskapet i staten, byråkratiet, bank og finans, industrien og de statlige storselskapene. Men som partier har de et stort sosialt grunnlag, av støttespillere og velgere, blant fagorganiserte og faglærte arbeidere, funksjonærer og akademikere, politikere og byråkrater, samt bønder og små bedriftseiere på bygda. I en rekke saker har regjeringen nå svekket seg selv blant disse, med tvungen lønnsnemnd for lærerne, ny skatt på «grunnrente», konflikter om kommunesammenslåing, økte strømpriser, upopulære utenlandskabler og så videre.

Kort sagt: Regjeringen har på rekordkort tid gjort seg upopulære blant sine egen velgere. Dette svekker tilliten til systemet og er på lengre sikt en trussel mot det borgerskapet som regjeringen skal tjene. Dermed blir denne regjeringen et tydelig eksempel på den politiske krisa, som er en del av den allmenne krisa i imperialismen.

Referanser

[Oslo-budsjettet må kuttes med 1 milliard neste år etter regjeringens skattegrep](#)

[Vil hente 33 milliarder kroner ekstra fra kraft og laks – NRK Norge](#)

[Senterpartiet under sperregrensa på ny måling – bare ett eneste parti er mindre](#)

[Høyre større enn Ap og Sp til sammen – Vårt Land](#)

[Historisk bistands-mål blir knust av oljeinntekter](#)

[Statsbudsjettet 2023 – regjeringen.no](#)

[Statsbudsjettet neste uke: Varsler store kutt i veibygging –](#)

[Tu.no](#)

[Statsbudsjettet – Et hav av muligheter](#)